

Het Boek Daniël - Nummer honderdnegeenzestig

Het ontrafelen van de profetische draden: inzicht in de symboliek van „vesting” in Daniël

Jeff Pippenger
2024-03-31

Vers tien van het elfde hoofdstuk van Daniël brengt de innerlijke en de uiterlijke boodschap samen met het woord „vesting”. De verbinding die het legt met Jesaja’s profetie van vijfenzestig jaar, identificeert de „vesting” van de uiterlijke profetie als Rusland, en de innerlijke „vesting” van de tempel die Christus tijdens dezelfde geschiedenis opricht. De uiterlijke vesting, die zich in vers eenendertig bevindt en wordt aangeduid als het „heilgdom van kracht”, vertegenwoordigt een aardse koning of een aards koninkrijk. De innerlijke vesting, of het innerlijke heiligdom van kracht, is de tempel die de Boodschapper van het Verbond in zesenvieftig jaar opricht.

In het Allerheiligste van die tempel (de burcht) is God gezeten in de hemelse gewesten.

In het boek Daniël worden twee Hebreeuwse woorden beide vertaald als „heilgdom”. Het ene is „miqdash”, en het andere is „qodesh”. „Miqdash” kan een heidens heiligdom aanduiden, of Gods heiligdom, of zelfs een vesting. „Qodesh” wordt in de Bijbel uitsluitend gebruikt om Gods heiligdom aan te duiden. Het „heilgdom” (miqdash) van kracht (vesting) in vers eenendertig van Daniël hoofdstuk elf, wordt vertaald als het „heilgdom der kracht”, en het Hebreeuwse woord dat daar met heiligdom is vertaald, is „miqdash”, dat de stad Rome vertegenwoordigt, die het symbool is van de Romeinse kracht in de geschiedenis van zowel het heidense als het pauselijke Rome. Daniël heeft de twee Hebreeuwse woorden op zeer zorgvuldige wijze gebruikt. In de verzen die de centrale pijler van het adventisme vormen, vinden wij het woord „heilgdom”.

Toen hoorde ik één heilige spreken, en een andere heilige zei tot die bepaalde heilige die sprak: Hoelang zal het gezicht duren aangaande het dagelijks offer en de overtreding der verwoesting, zodat zowel het heiligdom als het heir aan vertrapping worden prijsgegeven? En hij zei tot mij: Tot tweeduizend driehonderd dagen; daarna zal het heiligdom gereinigd worden. Daniël 8:13, 14.

Het Hebreeuwse woord dat in beide verzen met „het heiligdom” is vertaald, is „qodesh” en wordt uitsluitend gebruikt om Gods heiligdom aan te duiden. In vers elf, waar heidens Rome wordt aangeduid, en in het bijzonder de tempel van het Pantheon in de stad Rome, vinden wij het woord „heilgdom”, maar in dat vers is het het Hebreeuwse woord „miqdash.”

Ja, hij verhief zich zelfs tot de Vorst van het heir, en door hem werd het dagelijks offer weggenomen, en de plaats van zijn heiligdom werd neergeworpen. Daniël 8:11.

Het „heilgdom van de sterkte” in vers eenendertig van Daniël elf is het Hebreeuwse woord „miqdash”, en het verschijnt in samenhang met het Hebreeuwse woord dat in de verzen zeven en

tien van hoofdstuk elf met „vesting” is vertaald. In vers zeven trok de koning van het zuiden rechtstreeks de stad Rome binnen en voerde de koning van het noorden gevankelijk weg, want hij drong door in zijn vesting; maar in vers tien trekt de koning van het noorden slechts op „tot” de „vesting”, want hij hield halt aan de grens van zijn koninkrijk en Egypte. Op de grens van Rafia zou het volgende vers betrekking hebben. Het „heiligdom van de sterkte” in vers eenendertig is de „miqdash” van de „vesting”.

De grensstrijd in Raphia is een voorafbeelding van de grensstrijd in Oekraïne. Dat profetische geschiedverloop wordt herkend door te begrijpen dat het „hoofd” het koninkrijk of de koning is; het is de vesting van zijn kracht, maar de profetie spreekt een innerlijke en een uiterlijke waarheid aan. Het „heiligdom der sterkte” voor de uiterlijke lijn wordt voorgesteld door het „miqdash”-heiligdom, en het heiligdom der sterkte voor de innerlijke lijn wordt voorgesteld door het „qodesh”-heiligdom.

1844 tot 1863 vertegenwoordigt een lijn van profetische geschiedenis die de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend illustreert. De tweeduizend vijfhonderd twintig jaren van verstrooiing tegen het noordelijke koninkrijk eindigden in 1798, en dezelfde lijn van tweeduizend vijfhonderd twintig jaar tegen het zuidelijke koninkrijk eindigde in 1844. Die twee lijnen vertegenwoordigen de lagere natuur van de mensheid en de hogere natuur van de mensheid. De lagere natuur, die door het noordelijke koninkrijk wordt voorgesteld, is het lichaam, en de hogere natuur is het hoofd. Het hoofd is de hoofdstad van het koninkrijk, en het is de koning. Voor deze illustratie koos Christus Juda, het zuidelijke koninkrijk, om Zijn naam daar te plaatsen, en de hoofdstad is Jeruzalem. Jeruzalem is de plaats waar het ware heiligdom van kracht zich bevindt, en in dat heiligdom is er een troonzaal voor de koning, die het hoofd is.

De „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig was in 1856 de laatste verzegelende waarheid, bedoeld om een banier toe te rusten om het werk te voltooien. Van 1844 tot 1863 was Christus voornemens Zijn Goddelijkheid voor eeuwig met de mensheid te verenigen, maar de mensheid kwam in opstand.

Hij was destijds niet in staat de lagere natuur van de mens te veranderen, want dat geschiedt bij Zijn tweede komst. Dan zal Hij de hogere natuur van de mens naar Zijn beeld veranderen, door het hoofd van de mensheid met het hoofd van de Godheid te verenigen. Het hoofd was de hoofdstad van het koninkrijk. Het hoofd was de koning, en wanneer Christus de verandering voltrekt waarbij de Godheid zich met de mensheid verenigt, verenigt Hij in het heiligdom te Jeruzalem, in het Heilige der Heiligen, waar Christus met Zijn Vader gezeten is, het hoofd van zowel de mensheid als van de Godheid.

Hem die overwint, zal Ik geven met Mij te zitten op Mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en Mij met Mijn Vader op Zijn troon heb gezet. Wie een oor heeft, late hij horen wat de Geest tot de gemeenten zegt. Openbaring 3:21, 22.

Christus belooft dat zij (Laodicenzen) die overwinnen zoals Hij overwon (en Filadelfiërs worden), met Hem gezeten zullen worden in de hemelse gewesten.

Die Hij in Christus heeft gewerkt, toen Hij Hem uit de doden heeft opgewekt en Hem heeft gezet aan Zijn eigen rechterhand in de hemelse gewesten, ... en ons mede heeft opgewekt en ons mede heeft doen zitten in de hemelse gewesten in Christus Jezus. Efeziërs 1:20; 2:6.

De vereniging van Ezechiëls twee stokken (de mensheid met de Godheid) wordt volbracht in Gods heiligdom van sterkte (qodesh), juist op het moment dat de vesting van sterkte (miqdash) wordt aangewezen als de profetische sleutel die zowel de interne als de externe lijnen van de profetie met elkaar verbindt, welke Gabriël kwam doen begrijpen aan Daniël met betrekking tot wat Gods volk zou overkomen gedurende de verzegelingstijd van de honderd vierenveertigduizend. Christus verlangde dit werk in de Milleritische geschiedenis tot stand te brengen, maar het werk werd verijdeld door de opstand van 1863; toch blijft de geschiedenis van 1844 tot 1863 bestaan als een lijn die dat beoogde werk illustreert.

Vers tien van Daniël hoofdstuk elf bevat de sleutel tot het verstaan van de innerlijke en uiterlijke boodschap van de verzen elf tot en met vijftien, die in 2014 in onze profetische geschiedenis kwamen. Vers tien duidt 1989 aan, hetgeen de tijd van het einde is in de hervormingsbeweging van de honderdvierenveertigduizend, maar het bevat ook de sleutel die het mogelijk maakt 2014 te herkennen als een wegmerk in de geschiedenis van de verzegeling.

Op 22 oktober 1844 kwam de Bode van het Verbond plotseling tot de tempel die Hij had opgericht. Die wegmarkering is een voorafbeelding van 11 september 2001, toen de derde engel opnieuw aankwam en de zevende bazuin opnieuw begon te klinken. Toen moest ook de geschiedenis van 1840 tot 1844 worden herhaald, omdat de engel die op 11 augustus 1840 neerdaalde niemand minder was dan Jezus Christus, en Zijn werk was de aarde te verlichten met Zijn heerlijkheid.

1840 tot 1844 vertegenwoordigt eveneens de periode van 11 september 2001 tot de spoedig komende zondagswet, evenals 1844 tot 1863 de periode van 11 september 2001 tot de spoedig komende zondagswet vertegenwoordigt. Zuster White brengt de geschiedenis van 1844 in overeenstemming met de geschiedenis van het kruis, en het kruis vertegenwoordigt een scheiding tussen twee geschiedenissen van drieënhalft jaar, die beide met elkaar in overeenstemming zijn. Het kruis bevestigt dat de voorafgaande geschiedenis, die begint in 1840 en eindigt in 1844, en de daaropvolgende geschiedenis tot aan 1863, twee parallelle geschiedenissen zijn, die beide de verzegelingsperiode vertegenwoordigen.

De eerste lijn van 1840 tot 1844 stelt de overwinning van de Filadelfische adventisten voor; de andere lijn van 1844 tot 1863 stelt het falen van de Laodiceïsche adventisten voor. Beide klassen worden voorgesteld in Daniël hoofdstuk tien, want Daniël, die de overwinnende wijze maagden gedurende de verzegelingstijd van de honderd vierenveertigduizend vertegenwoordigt, zag het visioen, maar degenen die bij hem waren, vluchtten weg voor het visioen.

En op de vierentwintigste dag van de eerste maand, toen ik mij bevond aan de oever van de grote rivier, namelijk de Hiddekel, sloeg ik mijn ogen op en zag; en zie, een zekere man, bekleed met linnen, wiens lendenen omgord waren met fijn goud van Ufaz. Ook was zijn lichaam als turkoois, en zijn aangezicht als de verschijning van de bliksem, en zijn ogen als vurige fakkelen, en zijn armen en zijn voeten van kleur als gepolijst koper, en de klank van zijn

woorden als de stem van een menigte. En ik, Daniël, zag alleen het gezicht; want de mannen die bij mij waren, zagen het gezicht niet; maar een grote siddering viel op hen, zodat zij wegluchtten om zich te verbergen. Daniël 10:4–7.

In Daniël hoofdstuk zeven, nadat Daniël het visioen van de roofdieren had gezien, kwam Gabriël om het visioen uit te leggen.

Ik, Daniël, was bedroefd in mijn geest in het midden van mijn lichaam, en de gezichten van mijn hoofd verschrikten mij. Ik naderde tot een van hen die daar stonden, en vroeg hem de waarheid aangaande dit alles. Toen sprak hij tot mij en maakte mij de uitleg van deze dingen bekend. Daniël 7:15, 16.

In Daniël hoofdstuk acht, nadat Daniël het visioen van de beesten van het heiligdom had gezien, kwam Gabriël om het visioen uit te leggen.

En het geschiedde, toen ik, ja ik, Daniël, het gezicht had gezien en naar de betekenis ervan zocht, zie, daar stond vóór mij iets dat het uiterlijk van een man had. En ik hoorde een mensenstem tussen de oevers van de Ulai, die riep en zei: Gabriël, doe deze man het gezicht verstaan. Daniël 8:15, 16.

In Daniël hoofdstuk negen, nadat Daniël inzicht had gekregen in het aantal jaren dat door Jeremia was aangeduid en in de geschriften van Mozes zowel als een vloek en als Gods eed werd voorgesteld, kwam Gabriël om het visioen uit te leggen.

En terwijl ik sprak en bad en mijn zonde en de zonde van mijn volk Israël beleed, en mijn smeking voor het aangezicht van de HEERE, mijn God, neerlegde om de heilige berg van mijn God; ja, terwijl ik nog sprak in het gebed, raakte de man Gabriël, die ik in het begin in het visioen gezien had, mij aan, toen hij snel kwam aangevlogen, omstreeks de tijd van het avondoffer. En hij onderrichtte mij, sprak met mij en zei: O Daniël, nu ben ik uitgegaan om u inzicht en verstand te geven. Daniël 9:20–22.

Daarom, op grond van drie getuigen, allen uit het boek Daniël, geldt dat, wanneer Gabriël in hoofdstuk tien tot Daniël zegt dat hij gekomen is om Daniël te doen verstaan wat Gods volk in de laatste dagen zal overkomen, Gabriël de vrouwelijke, causatieve „marah”-visioenverklaring geeft die Daniël zag en waarvoor de andere groep vluchtte.

Nu ben ik gekomen om u te doen begrijpen wat uw volk in de laatste dagen zal overkomen; want het gezicht geldt nog vele dagen. Daniël 10:14.

Het visioen dat Daniël had gezien, en dat een scheiding onder de gelovigen teweegbracht, was het visioen van Christus' verschijning, het visioen van de tweeduizend driehonderd jaar, maar het was de vrouwelijke uitdrukking van dat visioen. Het was het begrip van het visioen van Christus' plotselinge verschijning als de Boodschapper van het Verbond dat Daniël (en hen die door Daniël worden voorgesteld) veranderde naar het beeld van Christus. Datgene wat „Gods volk in het laatste der dagen overkomt” wordt voorgesteld door de geschiedenis van de Millerieten van 1840 tot 1844, en ook door de Millerieten van 1844 tot 1863. De ene klasse vlucht in opstand weg van het visioen, en de andere klasse volgt Christus door het geloof het Allerheiligdom binnen, om met

Hem gezet te worden in de hemelse gewesten.

Toch zet Gabriël, wanneer hij het visioen verklaart waarin Gods volk van de laatste dagen veranderd wordt naar het beeld van Christus, de uiterlijke geschiedenis van de wereld uiteen. Daniëls visioen van Christus werd door Gabriël uitgelegd als de uiterlijke geschiedenis van de verzegelingstijd van de honderdvierenveertigduizend. Wanneer in Gabriëls uitleg de geschiedenis van 11 september 2001 wordt bereikt, wordt de geschiedenis die wordt benadrukt als voorafgaand aan de zondagswet van vers zestien, slechts herkend met de sleutel van begrip die in vers tien wordt voorgesteld als de „vesting”. Op 11 september 2001 begon de uitwerking van elk visioen zich te ontvouwen als raderen in raderen.

En het woord des HEEREN kwam tot mij, zeggende: Mensenkind, wat is dat voor spreekwoord dat gij in het land van Israël hebt, zeggende: De dagen worden gerekt en elk gezicht faalt? Zeg hun daarom: Zo zegt de Heere HEERE: Ik zal dit spreekwoord doen ophouden, en zij zullen het in Israël niet meer als spreekwoord gebruiken; maar spreek tot hen: De dagen zijn nabij, evenals de vervulling van elk gezicht. Want er zal in het huis van Israël geen enkel ijdel gezicht of vleiende waarzegging meer zijn. Want Ik ben de HEERE: Ik zal spreken, en het woord dat Ik zal spreken, zal geschieden; het zal niet langer uitgesteld worden. Want in uw dagen, o weerspanning huis, zal Ik het woord spreken en het volbrengen, spreekt de Heere HEERE. Opnieuw kwam het woord des HEEREN tot mij, zeggende: Mensenkind, zie, die van het huis van Israël zeggen: Het gezicht dat hij ziet, is voor vele dagen die nog komen moeten, en hij profeteert van tijden die veraf zijn. Zeg hun daarom: Zo zegt de Heere HEERE: Geen van Mijn woorden zal nog langer uitgesteld worden, maar het woord dat Ik gesproken heb, zal geschieden, spreekt de Heere HEERE. Ezechiël 12:21–28.

Van alle profetische raderen die in die geschiedenis binnen andere profetische raderen draaien, is er één rad waarvan de inspiratie de studenten van de profetie van de laatste dagen heeft meegedeeld dat het het rad is waardoor hun eeuwige bestemming zal worden beslist. Regel op regel moet dat rad ook het visioen zijn dat Daniël zag, waardoor hij werd veranderd naar het beeld van Christus, want dat is het visioen dat aanduidt wat Gods volk in de laatste dagen overkomt.

„De Heere heeft mij duidelijk getoond dat het beeld van het beest zal worden opgericht voordat de genadetijd sluit; want het zal de grote beproeving voor het volk van God zijn, waardoor hun eeuwige bestemming zal worden beslist. Uw standpunt is zulk een warboel van tegenstrijdigheden dat slechts weinigen erdoor misleid zullen worden.”

„In Openbaring 13 wordt dit onderwerp duidelijk uiteengezet; [Openbaring 13:11–17, aangehaald].“

„Dit is de beproeving die het volk van God moet ondergaan voordat het verzegeld wordt. Allen die hun trouw aan God hebben bewezen door Zijn wet te onderhouden en te weigeren een valse sabbat te aanvaarden, zullen zich scharen onder de banier van de Heere God Jehova en zullen het zegel van de levende God ontvangen. Degenen die de waarheid van hemelse oorsprong prijsgeven en de zondagsabbat aanvaarden, zullen het merkteken van het beest ontvangen.”
Manuscript Releases, deel 15, 15.

De toets die wordt aangeduid als de toets van het beeld van het beest is tweeledig. Het is de toets die vereist dat de student van de profetie de ontwikkeling van het beeld van het beest herkent, namelijk de vereniging van kerk en staat in de Verenigde Staten voorafgaand aan de zondagswet. Het is ook de toets die óf het beeld van het beest óf het beeld van Christus voortbrengt in hen die door Daniël worden voorgesteld of in hen die vluchtten. De scheiding berust op de vraag of die maagden „dit grote gezicht zien”, zoals Daniël deed, dan wel of zij voor het gezicht vluchten. De sleutel tot het zien van het grote gezicht wordt voorgesteld door het woord „vesting”.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„De machtige engel die Johannes onderrichtte, was niemand minder dan Jezus Christus. Dat Hij Zijn rechervoet op de zee zette en Zijn linker op het droge land, toont de rol die Hij vervult in de slottonelen van de grote strijd met Satan. Deze houding duidt op Zijn opperste macht en gezag over de gehele aarde. De strijd was van eeuw tot eeuw heviger en vastberadener geworden, en zal zo voortduren tot aan de slotscènes, wanneer het meesterlijke werken van de machten der duisternis zijn hoogtepunt zal bereiken. Satan, verenigd met goddeloze mensen, zal de gehele wereld en de kerken misleiden die de liefde tot de waarheid niet aannemen. Maar de machtige engel eist aandacht. Hij roept met luide stem. Hij zal de kracht en het gezag van Zijn stem tonen aan hen die zich met Satan hebben verenigd om zich tegen de waarheid te verzetten.

„Nadat deze zeven donderslagen hun stemmen hadden laten horen, komt tot Johannes hetzelfde bevel als tot Daniël met betrekking tot het kleine boek: ‘Verzegel hetgeen de zeven donderslagen gesproken hebben.’ Deze hebben betrekking op toekomstige gebeurtenissen die te zijner tijd zullen worden geopenbaard. Daniël zal aan het einde der dagen staan in zijn lot. Johannes ziet het kleine boek geopend. Dan hebben de profetieën van Daniël hun juiste plaats in de boodschap van de eerste, de tweede en de derde engel, die aan de wereld moet worden verkondigd. Het openen van het kleine boek was de boodschap met betrekking tot de tijd.”

„De boeken Daniël en Openbaring vormen één geheel. Het ene is een profetie, het andere een openbaring; het ene een verzegeld boek, het andere een geopend boek. Johannes hoorde de verborgenheden die de donderslagen uitten, maar hem werd bevolen deze niet op te schrijven.

„Het bijzondere licht dat aan Johannes werd gegeven en dat in de zeven donderslagen tot uitdrukking kwam, was een beschrijving van gebeurtenissen die zich onder de boodschappen van de eerste en de tweede engel zouden voltrekken.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, deel 7, 971.